

QUARANTA-DUES EMOCIONS DESPRÉS

Obro els ulls. No havia dormit gaire. Estava nerviós. M'havia passat la nit donant voltes al llit pensant. Pensant en els quaranta-dos quilòmetres que havia de fer. Torna a sonar el despertador. És hora d'aixecar-se del llit i començar a preparar-se. A partir d'aquí venia una rutina que s'havia repetit fins a setanta vegades. M'anava a rentar la cara. Sabia que la cursa començava molt abans del tret de sortida. Per això, tornava a omplir la pica d'aigua i submergia el cap dins l'aigua i contava fins a deu. Deixava la ment en blanc. Un cop arribava fins a deu sabia quines sensacions hi hauria en el dia d'avui. L'experiència et va fer aquestes coses. Em vaig notar lleuger. Més lleuger del normal. No sabia si era bo o dolent. Tot i així, em vaig disposar a baixar les escales convençut que creuaria la línia de meta. Vaig anar a buscar el pa al forner del poble. Vaig caminar durant cinc minuts i ja estava obrint la porta. Començava amb un "bones", i vaig afegir "el pa de sempre". Vaig tornar a casa. Vaig partir el pa per la meitat i vaig afegir-hi dues llonzes de pernil salat. A més a més, ja tenia el cafè preparat la nit abans. Vaig esmorzar tranquil·lament. M'agradava repassar les principals notícies del dia. Un cop acabat d'esmorzar em vaig vestir amb la roba còmoda per afrontar els quaranta-dos quilòmetres. Vaig agafar el cotxe i, en menys de vint minuts, em plantava davant d'una enorme línia de sortida. Tot i que la concentració era gran, no vaig poder resistir-me d'observar-la amb admiració. Vaig aparcar el cotxe i ja faltava menys de trenta minuts pel començament. Em notava nerviós. La panxa se'm començava a remoure. Vaig esclafar durant cinc minuts i ja estava preparat. No em sentia còmode del tot. Les sensacions no eren les millors però, de cop i volta, l'speaker va començar el conta endarrere: deu, nou, vuit, set, sis, cinc, quatre, tres, dos, un i sortida. Més de deu mil persones vam sortir de cop. Algunes anaven a fer marca personal. Per altres, era la seva primera maratón. Fos quin fos el motiu, cada persona tenia el meu respecte i la meva admiració. Després de dos quilòmetres marcats per l'aglomeració, vaig aconseguir trobar un ritme estable per córrer. La multitud de la gent que animava feia molt més fàcil aquell repte només apte per a valents. Després de cinquanta minuts, em plantava al primer avituallament, en el quilòmetre deu. Vaig beure una mica d'aigua però, com que no vaig parar de córrer, gairebé va anar més aigua del got a fora de la meva boca que a dins. Després de l'avituellament, em va costar tornar a trobar un ritme còmode. La poca aigua que havia begut no se m'havia posat gaire bé. Vaig baixar una mica el ritme i vaig continuar corrent. Continuaven les males sensacions. Però, quan vaig aixecar el cap, em va esbrenyar el que vaig veure. Ja estava a l'avituellament

dos, en el quilòmetre vint-i-un. "Meitat de carrera" vaig pensar per dins i vaig afegir, ara només em queda l'altre meitat. Vaig prendre'm un gel energètic i vaig beure una mica d'aigua. Després vaig mirar el rellotge i marcava una hora i quaranta-vuit-minuts. Sense pensar-hi més vaig tornar a córrer. No era com al primer avituallament. Ara el cos pesava més i la fatiga era més gran. Quan semblava que havia tornat a torbar un ritme adequat, vaig caure el terra. No em podia moure. No podia obrir els ulls. Només sentia una multitud de veus de preocupació. Vaig sentir la sirena de l'ambulància. Intentava entendre el que em deien però no podia. Vaig intentar moure el braç per pessigar-me a la cuixa per saber si era real. No vaig poder.

....

Obro els ulls. No havia dormit gaire. Estava nerviós. M'havia passat la nit donant voltes al llit pensant. Pensant en els quaranta-dos quilòmetres que havia de fer. Torna a sonar el despertador. És hora d'aixecar-se del llit i començar a preparar-se. No sabia si seria la primera o última cursa, no sabia si riure o plorar però, tocava mirar endavant.